

[Henry Christensen.]

gøre. Havde nogen på forhånd sagt til mig, at det ærede medlem hr. Westerby kunne komme i den situation, at han gav sig til at forhandle om at indtræde som minister i en socialdemokratisk regering, ville jeg have sagt: meget kan man måske beskylde det ærede medlem for, men dette ville være for grov en beskyldning. Nu foreligger det ganske klart, at de to medlemmer, i hvert fald det ene af dem, forhandlede om at indtræde som minister i en socialdemokratisk regering. Dermed er denne situation vist afklaret. Jeg beklager, at to af venstres medlemmer havde den opfattelse, at det var en rimelig politisk handling.

Nu lover det ærede medlem regeringen samarbejdsvilje og bevidner den sin tillid, og den højtærede statsminister siger, at han i den anledning har håb om et perspektiv i den nye konstellation for fremtiden. Det er en meget interessant udtalelse, for den højtærede statsminister har jo indlagt sig fortjeneste, måske, tidligere ved netop at tale om perspektiver i dansk politik. Skal man forstå den højtærede statsministers tale i dag, må det derfor være udtryk for, at den højtærede statsminister har ændret vurdering, og at han nu har andre perspektiver i dansk politik end dem, man måtte forstå den højtærede statsminister havde indtil for to dage siden. Tager jeg fejl, er jeg kun glad for at blive retledet af den højtærede statsminister.

Jeg har ikke så mange bemærkninger endnu at gøre ved denne lejlighed. Der er naturligvis mange ting i den økonomiske politik, der stadig er grund til at diskutere, men jeg synes ikke, det er nødvendigt i særlig grad at trække tiden ud med at drøfte disse ting. Jeg skal kun hæfte mig ved én ting mere i det, den højtærede finansminister sagde, nemlig spørgsmålet om de forsvundne 700 mill. kr. Det er rigtigt, at de 400 mill. kr. var dem, det drejer sig om i 1966-67. Det var de 400 mill. kr., hvorom den højtærede finansminister nu måtte indrømme, at dér havde man jo

glemt nogle poster. Jeg gentager: hvad betød de 400 mill. kr. i den situation? De betød, at det, der var blevet tilbage af merværdiomsen, som er på 4.600 mill. kr., til en skattereform på 1.375 mill. kr., i løbet af et minut blev reduceret med 400 mill. kr. Den højtærede finansminister kan så med en vis ret sige: ja men der var så mange beregninger, der skulle foretages i de dage. Og jeg skal slet ikke lægge skjul på, at den højtærede finansminister havde travlt og også var en flittig mand — den højtærede finansminister er jo tit en flittig mand. Men det, som jeg vil anføre som noget væsentligt, er, at det vel var udtryk for, at den tilrettelæggelse af forhandlingsgrundlaget, som måtte være foretaget med rimelig omhu, ikke var foretaget.

Den højtærede finansminister har her i dag sagt: vi gav tilsagn den 10. februar fra regeringens side om en forhandling på det brede grundlag, som venstre ønskede. Hvad var tilrettelagt af dette brede grundlag, da vi stod med få dages forhandlingsmuligheder? Bogstavelig talt intet. Når man nu her nævner spørgsmålet om den kommunale ejendomsskyld, må jeg minde om, at venstres principielle synspunkt — som den højtærede finansminister rigtigt refererede — var, at vi måtte nå frem til en ordning, der sikrede, at den kommunale grundskyld i kroner og øre på produktionsmidlet landbrugsjord ikke kom til at stige. Det er rigtigt refereret, at det var venstres standpunkt i situationen. Den høje regering siger, at den var forhandlingsvillig. Højtærede finansminister, på hvilket tidspunkt fremlagde den høje regering noget som helst konkret standpunkt på det område, som man måtte vide venstre tillagde vægt? Jeg nævner det bare som et eksempel på forhandlingssituationen. Hvordan kunne man tro, der kunne nås et resultat, når stillingen er den, at på dette vigtige område — og også på andre områder — forholdt regeringen sig passiv med hensyn til at konkretisere sit standpunkt og sit eventuelle tilbud? Jeg har oplevet somme tider, at man bebrejder